

Obeční noviny

Vydává nepravidelně Obecní úřad Dobříš

23.12.2003

OBSAH :

- 1... Jinou cestou PF 2004
- 2... Rozhovor s paní Irenou Horkou
- 3... Jak zabít mnoho much
- 4... Velikonoční sbírka
- 5... Železo za traktory
- 5... Letní brigády
- 5... Máme radost
- 8... Hejtman nepřijel
- 8... Bránili ves vlastním tělem
- 10... Jeden druhému pomáhal
- 10... Pracovní příležitosti 2003
- 11... Perličky z mateřské školičky
- 11... Jak jsme letos řádili.
- 12... Vzpomínky na Annu Horovou

Jinou cestou - PF 2004

Brzy uplyne 365 dní dožívajícího roku 2003. Každý den znamenal pro mnohé z nás všední dny plné povinností, dny radosti, ale i sem tam den smutku, který nejde z života vyškrtnout. V tuto chvíli chci vzpomenout na jeden den, který pro mne z celého roku mnoho znamenal. Je to neděle 12. 10.2003, kdy jsme společně otvírali naši obnovenou ves. Tento den opatrně vyjímám z těch 365 ostatních a ukládám jej, k ostatním podobným, do extra krabičky. Uplynulo několik měsíců, ale na atmosféru v naší obci toho dne, jen tak nezapomenu. Tolik vřelých stisků ruky.... a slov uznání, které nemohu ani zopakovat, aby domýšlivosti nebyla dána příležitost. Necítím se

hoden.... Za sebe, za všechny zastupitele naší obce, za všechny občany, děkuji.

Kladu si otázku, zdali to není sen a usilovně přemýšlím, jak vše nepokazit. Že by přece jenom, navzdory tomu, kam kráčí náš hašteřivý parlament, výrobci beznaděje a skeptici budoucnosti, naši občané zvolili **jinou cestu**? Cestu vzájemné úcty, mít se rádi a respektovaní se vzájemně. Naučit se drobné pŕtky do druhého dne hodit za hlavu? Možná, že se blížíme k vrcholu ve vzájemných vztazích, kam se můžeme vůbec dostat. Je to přímo dar od Boha pro naši obec.

Ze srdce bych si přál a pokud mi bude svěřena dočasná služba v obci, jako

starosta, chtěl bych jít touto „jinou cestou“, ale ne sám, ale spolu v Vámi. To je moje největší přání s poděkováním Vám spoluobčanům do roku 2004. Objem investic v příštích letech bude nesrovnatelně nižší proti letošnímu roku 2003, ale může být plně srovnatelný ve vztazích a to bude záležet jen na nás. Také bych chtěl, abychom dokázali jednou za čas odložit pracovní šaty a obléknout si ty nejlepší šaty s kravatou a naučili se radovat ze života, kde každý z Vás, i ten nepatrný, v kruhu ostatních, má své nezastupitelné místo.

Miroslav Kvintus

Rozhovory se zajímavými lidmi:

Sedím v příjemně vytopené místnosti, kde je vše úplně nové, pohodlné křeslo před ním zrcadlo, všude kolem různé pomůcky na mytí a stříhání vlasů. Je zde všude úžasně čisto a útulno. Zcela jistě jste na stejném místě již mnozí seděli. Kde to jsem?..... ano v kadeřnictví, které vede paní

Irena Horká

1.) Pro ty, kteří vás tak dobře neznají, prosím, povězte nejprve něco o sobě, třeba , jak jste se manželem do Dobříně dostali?

Tatínek mého manžela nám nabídl možnost postavit rodinný dům v Dobříni, kde byla na prodej pěkná parcela u háje. Hned od prvního pohledu jsme oba věděli, že zde bude náš nový a společný domov. Ze všeho nejvíc jsme oceňovali klid a háj za budoucím domem. Manžel Martin pochází z Brozan a já zase z Roudnice, ale bydlela jsem ve Štětí. Na stavbě jsem také pomáhala, třeba čistit staré cihly a těšila se na nový domov. Dnes už bydlíme a máme dvě děti, Lucinku-5 let a Natálku 1,5 roků.

Mým původním zaměstnáním je všeobecná zdravotní sestra, ale to při dětech vykonávat nemohu a tak jsem se po vzoru mých předků rekvalifikovala na

kadeřnici. Chtěla bych vnést do této práce něco navíc, třeba každému poradit s úpravou vlasů, co mu sluší, co ne, jaký střih a barvy. Taky ráda maluji obrazy a mám ráda lidi a hlavně děti. Pro obec Dobříň píši kroniku.

2.) Zajímalo by mne, zdali po nastěhování do Dobříně jste nebyla zklamaná třeba z lidí, nebo, že je zde vše zastaralé.

Tak nyní mám štěstí, že situaci mohu hodnotit s odstupem více let. Tak za prvé. Znáám lidi tam, kde jsem bydlela a mohu vám říci, že s takovou soudržností a pospolitostí lidí všech věkových kategorií, jako je v Dobříni, jsem se ještě nesetkala. (Jen jestli nám nechcete udělat radost...)

To určitě ne, protože třeba realizuje se v obci dětský den, ... přijdou všichni. Každý se chce zapojit od dětí po důchodce, každý svým dílem co dovede a jak to umí. Koná se vánoční koncert ...přijdou zase všichni. Nikdo nikoho neodstrkuje, nehádá se, nepolitikaří se zde. Když teče voda lidem do chalup, všichni přispěchají postiženým na pomoc. Nedávno pro vytvoření hezké atmosféry při otevření Zátiší snad pracovali děti , dospělí i důchodci, také kůň si přišel na své. Vidím lidem v očích slzy dojetí .. To je přece úžasné... když na rozdíl jinde se mezi sebou soudí a vytváří frakce, které usilují o osobní výhody...

No a s tou zastaralostí je to už minulost, to není třeba komentovat.

4.) No, to by jste nám mohla také pomoci.

Moc ráda, přímo se na to těším, ale mám ještě hodně malé děti, musím se o ně starat. Třeba je mi líto, když všichni stanují na hřišti, my už musíme domů, (kojení přebalování apod.) Taky vím, že obdobně by chtěly něco pro ostatní dělat i moje kamarádky, ale netroufají si, protože ti co to dělají nyní, to umí ... Moje sousedka Ladka Mihulková, už má za sebou několik zdařilých akcí pro děti , nebo jak se dovede Simona Gabrielová zmazat na čarodějnici , to je nádhera. Chtěla bych třeba připravit

soutěž pro děti v malování.. třeba na silnici, nebo každý sám doma možností je mnoho.

5.) Vedle vašeho domu je farma s králíky pana Drby. Možná to není ideální soused...

Pan Drba je moc milý člověk, je velice citlivý a nikomu by neublížil. Je to ten nejlepší soused. Však vidíte co vybudoval, aby vše bylo hezké a krásné. Také jsem ale viděla, jak vodní živel ničil jeho dílo a to bylo moc smutné, ale pan Drba to překonal a zase je dobře.

6.) Vratme se k té rekvalifikaci na kadeřnici, je to přece úplně jiný obor.

Tato živnost není v naší rodině neznámou. Můj dědeček Mičan František, byl celý život holič v Klenči, moje maminka je kadeřnice ve Štětí, nyní je už v důchodu. Doma jsem určitě něco okoukala a hlavně získala vztah k této práci. Propojila jsem to s tím malováním, to je také přece snaha vytvořit něco, co se líbí. Když jsem složila úspěšně zkoušky, dostala jsem od ní staré pomůcky k holení a stříhání po dědečkovi. Bylo to pro mne přímo nejvyšší ocenění. Mám tyto drobnůstky, pro mne skvosty, vystavené na polici, můžete se přijít podívat. Je zde třeba staré klopátko na vlasy, miska na čepelky, flakon, různé mističky a dózičky na vosky, krémy a masti. Kdyby dědeček žil, měl by asi radost... a taky bych se ho mohla na ledacos zeptat.

7.) No a co dál, vidím tady ještě prázdnou místnost?

Tady bude brzo pedikúra a kosmetika.

8.) Máte dost zákazníků?

No zatím jsem žádnou reklamu nerozšířila, jen mám na vratech ceduli. Mám velkou radost z každého zákazníka. Ale tu největší mám, když přijdete podruhé, to vím, že byl spokojen a z toho mám velkou radost. Pokud nemůžete přijít ke mně, mohu já přijít za vámi. Udělám to ráda. Můžete zavolat na telefon 605/17 38 17. Nejvhodnější doba je pro mne od 16-18 hodin každý den. Je to odvozené od dětí a hlídání dětí, mým manželem. Ale zcela jistě se můžeme domluvit i na jiné době.

9.) Každého se ptám na závěr na stejnou věc. Co by jste udělala, kdyby jste byla starostkou obce?

.... No zcela určite bych postavila nějaký sál, kde bychom mohli být všichni pod střechem.

Protože, když lidé mají mezi sebou dobré vztahy, také chtějí být také spolu, radovat se povídat si, poslouchat hudbu, pořádat zábavy a udělat si čas jeden pro druhého.

Tak a je hotovo, dáte mi 35 Kč a zase přijďte. ... a já zase děkuji za krásný rozhovor.

.mk-

Nemohu si odpustit tento doslov. Už dlouho jsem se nesetkal s člověkem, který se v naší obci nenarodil, aby měl tak hezký vztah k našim občanům, aby se mu zde líbilo a tak hezky dokázal mluvit o naší obci a jejich obyvatelích. Většinou každý oprávněně vzpomíná na svůj domov a v koutku srdíčka živí touhu, se tam zase vrátit.

I zdánlivě doposud neznámý člověk, kterého jsme dosud znali jen zběžně, může být velkým darem pro své okolí.

**Jak zabít mnoho much jednou ranou
*co je lepší pro naše zdraví-pohyb nebo diety?***

Nepřipravuji Vás na receptář Přemka Podlahy. Ode mne se dovíte, jako vždy o tom, jak si zpříjemnit a osvěžit život. Tentokrát o pohybu.

Chci vám přiblížit, proč pohyb či sport k životu nutně potřebujete!

Sport je životní styl, ne každého, proto se budu věnovat hlavně pojmu: "pohyb". Ten je pro každého samozřejmostí, spíše co se týče fyzické práce. Kdo se dostatečně pohybuje při výkonu fyzické práce, je na místě, když volí jako odpočinek spánek, čtení - klid.

Někdy se stane, zvláště u těch co mají pohybu málo, že se dostaví bolesti zad, nohou, hlavy, které jsou způsobené zkrácením nebo nedostatečným prokrvením svalů (bolest hlavy

nedostatkem kyslíku, pokolísáním krevního tlaku apod.)

Právě tehdy by měl pohyb popř. sport přijít na řadu místo léků tisících bolest.

Nejprve byste měli zkusit protažení svalů, nejčastěji zada a nohou. To je několik cviků, kdy se sval vytáhne, pokud možno vydržíme ve vytažené poloze a pak ještě několikrát zopakujeme. Pokud vám přinese toto protažení úlevu, našli jste příčinu. Můžete posléze přidat aerobní cvičení, tedy jakékoli rychlejší cvičení, při kterém se zadýcháte.

V současné době je sport aktuální téma, neboť pohybu ze života člověka ubývá. Jezdíme auty, máme sedavá zaměstnání, bohužel nezaměstnanost a tak dále. Naštěstí do našeho nejbližšího okolí dorazily vymoženosti i v této oblasti. Můžeme zajít doposilovny, kde se nás ujme odborník, máme spoustu tras na cyklistiku, možnosti vodních sportů a došlo i na

dobříňské jedince s tisíci výmluvami. Teď tu mají hřiště na různé míčové hry, kde je aerobní pohyb základ hry.

Pokud se chystáte začít se sportem, nebo aspoň náročnějším pohybem a vaše tělo není na pohyb zvyklé, měli byste jej naň připravit. Nejméně pravidelným rozcvičením, nebo protažením svalů, před chystanou aktivitou. Může vám to ušetřit bolest ve svalech po nezvyklé námaze. Ještě podotýkám, že při rozhodnutí projízdou na kole, není úplně sportovní přístup jízda na nákup a zpět, nýbrž cíl časový a výkonostní. Dobré je začít kratší trasy a postupně prodlužovat, než se nejprve překonat a pak se nechat odradit bolestí svalů a vyčerpáním, které se obvykle dostavuje následující dny. Totéž platí i v případech jiných pohybových aktivit. Co vám přinese sportování, nejlépe na čerstvém vzduchu:

Při zadýchání se do těla dostává více kyslíku, srdce pracuje rychleji. Tedy posilujete přitom srdeční sval a dýchací svaly. Krev koluje rychleji a lépe zásobuje. Celé tělo, zejména mozek a svaly mají dostatek kyslíku prozdrávnou

činnost. Stabilizuje se krevní tlak. Dochází ke spotřebě energie, tedy je lepší poměr v příjmu a výdeji, zpracování potravy je beze zbytků, pohyb střev je aktivnější, nehromadí se odpad a netvoří se tuk, poslední škodliviny odejdou potem.

Tělo se zpevňuje, tvoří svalovou hmotu, která spotřebovává energii i když jste v klidu. Jistým chemickým procesem se vytvářejí látky endorfiny, které přivádí veselou náladu, svěží mysl. Také naše pleť dostatečným okysličením získává pružnost, pot čistí póry a tím získáváme přetrvávající mladost. Organismus se celkově posiluje a je odolnější vůči různým vlivům. Např. změny počasí, tlaku vzduchu nepocítíte tak intenzivně, změny teplot nepůsobí potíže, otužilost nemusím připomínat, odolnost vůči běžným nemocem dýchacích cest, upraví se případné poruchy spánku, získáváte optimismus a tak dále.

Proti tomuto všemu je zcela pomíjející pouhé zformování postavy. Na to, jak vypadáte si okolí obvykle zvykne a pokud zhubnete dietami, ba nedej bože, hladověním, řeknou spíše, že jste asi nemocní než pěkně štíhlí. Při dietách odpiráte organismu často potřebné věci, narušujete stravovací návyky a jakmile kůru ukončíte, tělo si vyžádá vše zpět. Při sportu tělo sílí, z tuků se tvoří svalovina, úbytek váhy ani nemusí nastat a cítíte mnohem líp. Tělo chce režim, harmonii a dostatek pohybu. To aktivní pohyb či sport přináší.

Bud'te fit!

Věra Bajarová

Výsledky Velikonoční sbírky

(pokud budeme vše dělat od srdce, bude to mít dvacetinásobný výsledek, zejména pro nás samotné)

15.-16. dubna 2003 proběhla v naší obci humanitární sbírka ve prospěch nadace ADRA, která byla určena na pomoc postiženým povodněmi. Naše obec, přestože sama byla postižená povodněmi (a také hodně pomoci obdržela), se přihlásila do této akce. Organizátoři z nadace ADRA

vyjadřovali pochybnost nad tím, aby v ulicích naší obce vůbec potkali člověka, který by přispěl. Své kladné zkušenosti mají před supermarkety a z velkých náměstí, kde projde mnoho lidí. Ale na malé vsi.... Přesto nám svěřili dvě zapečetěné kasičky a naše studentky Lucie Platilová, Petra Barčíková, Jana Rožcová, Kamila Hančlová, Markéta Helclová se ve svém volném čase této sbírky ujaly.

No a výsledek- nad očekávání! Naši občané přispěli na tuto akci 9 526,-Kč, což je nejvíce v celém ústeckém kraji v přepočtu na počet obyvatel. Ve srovnání s městem Roudnice n.L. naši občané přispěli 20x více.

Ten den jsem musel odpovídat na četné telefonické dotazy od novinářů, kteří tuto akci sledovali a ptali se na vysvětlení. Odpovídal jsem za Vás :“ Protože jsme dávali od srdce.“ Také hodně záleželo, jakým způsobem naše děvčata vám to podala. Za tento úspěch obdržely naše děvčata malé, ale upřímné ocenění a poděkování od naší obce.

-mk-

Staré železo a papír za dva

traktory *(zbavili jsme se starých věcí a pomohli našim nejmenším)*

Šlapací traktůrky pro nejmenší, bychom z obecního rozpočtu snad mohli na hřiště také koupit, alevydělat si na ně.. to je přece lepší né? Děti budou mít radost, že se něco děje, že ony to byly, které na to vydělaly a taková věc má potom v jejich vědomí daleko větší cenu. Snad i potom déle vydrží.

6.7.2003 jsme tomu trochu pomohli, a tak byl uspořádán sběr starého železa a papíru. Každý jej mohl připravit před vlastním domem a starší kluci jej pak odvezli před sušárnu. K večeru tam byla opravdu velká halda, která slibovala dobrý výsledek. Za prodané železo a papír jsme obdrželi 7 408,-Kč. (2 480kg železo, 1340kg kolejnice, 2650kg papír) Tato částka stačila přesně na dva traktory, jeden dokonce s vlekem. Děkujeme i všem

dospělým, bez kterých by dobrý výsledek nebyl možný.

-mk-

Letní brigády

(výdělečný program pro mládež naší obce)

Již druhý rok organizuje náš obecní úřad letní brigády pro mládež. Proč? Motivem není získat pracovní sílu, která v konečném stádiu ani není levná, ale hlavně proto, že chceme vytvořit pracovní místa když všude kolem „nic není...“ Chceme, aby naši mladí měli ve své obci oporu, když je nikdo jinde na práci nechce, tak my o ně stojíme vždycky. Kde si mají vydělat? Rodiče by jim zcela určitě rádi peníze na prázdniny dali také, ale z pedagogického důvodu je lepší pocítit, jak bolela záda, než první stakoruna byla vydělána. Problém je někdy práci pro tak velký počet připravit, zajistit pilky, kleště a dozor, aby každý den bylo co dělat. Naším zdrojem pracovních míst pro letní brigády mládeže jsou stále lesy, které vlastnime a o které se musíme starat. Než nově zasazené stromky dorostou, (duby, borovice) musí se minimálně 7 let čistit od náletů.

Po zkušenostech z letošního roku, se jevila pracovitější děvčata. Kluci často nevydrží u práce. S některými jsme se museli i předčasně rozloučit a tak si museli opravdu brigádu hledat jinde.

-mk-

MÁME RADOST

(Z programu 12.října 2003 při otevření nového Zátíší)

Na tento svátek jsme se těšili již celý rok. Byla to příležitost, si opravdu obléknout sváteční šaty. Program byl sestaven z drobných událostí ze života naší obce, do kterého se zapojily všechny věkové generace.

Úvodem Lída Nováková všechny přítomné přivítala, zejména celý orchestr „Orchestr mladých“, který vede pan Rudolf Fleissig, ředitel Základní umělecké školy v Roudnici n.L. Pro zajímavost, v tomto orchestru hrají čtyři naši občané.

Jsou to manželé Vosáhlovi a chlapci Němcovi.

Po hezké hudbě starosta uvítal a poděkoval dodavateli stavby panu Kováři a všem jeho subdodatelům, dále ocenil práci našich manželek kytíčkami, protože ony vědí, jak to doma chodí, když běží tolik staveb najednou...

Příležitost k tomu, abychom vyjádřili, že se nejedná o současný úspěch jednotlivce, nebo nynějšího zastupitelstva, jsme vyjádřili kratičkými projevy předcházejících starostů od roku 1989-2003. Byli to Mgr. Jiří Vronský, Ing. Miroslav Novák, Ing. Emil Filipi. Jejich práce si musíme vážít a jejich osoby ctít. Plným právem mohli všichni najednou přestříhovat slavnostně pásku.

V programu dostali příležitost vyprávět o naší obci před 70 lety dva spolužáci a rodáci z Dobříně pan Ing. Jiří Hanzlík (nyní žije v Roudnici n.L.) a pan Leopold Kvintus (nyní žije v Poděbradech.)

K obci patří naše děti, takové jaké jsou se svými klady i průšvihy. Jeden takový malér se stal Lukášovi Motejlovi. Spadl do ohně a utrpěl popáleniny 3. stupně. Nebýt jeho kamarádů Míly Kouřila z Vražkova a Pepy Mlezivy z Dobříně, kteří neutekli, ale vytáhli jej z ohně strčili do Labe, kdo ví jak by to dopadlo. Statečnost obou chlapců byla odměněna dary a poděkování od starosty obce a předsedy zemědělského družstva pana Potůčka. Také i panu Černému-učíteli, který byl v dané době poblíže a zařídil odvoz postiženého do nemocnice.

Někdy v životě se cítíme „utahaní jako kuň“ Únava může být fyzická z dřiny, nebo z přetížení nebo trápení. Tolik staveb najednou ...také jsme si tak někdy připadali. V tu dobu jsme dostali od vás občanů pár hezkých řádků a tak jsme si je na závěr připomněli. Abychom nezapomněli jak je to milé, druhému udělat radost, Martin Čulík přivedl svého koně přímo pod podium.

Mezi všemi těmito povídkami, nám zpívali Marek a Lenka Vávrovi. Tentokrát

si přizvali i několik obyvatel z naší obce a z Roudnice do malého pěveckého souboru.

Úplně na závěr všeho, bylo společné pohoštění, které zorganizovala Šárka Mrázková se svým perfektním týmem. Téměř všechno jídlo se vyrobilo v rukách našich pracovitých maminek. Díky jim za to. Díky všem za krásnou atmosféru na kterou nezapomenem.

-mk-

Z čeho tedy máme vlastně radost konkrétně

Na obnově naší obce letos pracovala jedna hlavní „firma Kovář“, která si najala dvě subdodavatelské firmy. STAPRO , pan Ladislav Vašák z Vědomic a INV z Ústí n.L.

Základem toho všeho bylo, uzavření smluvních vztahů na obnovu obce s hlavní firmou ještě v loňském roce. Ve chvíli podpisu smluv, nebyly ještě tyto zdaleka kryty finančně. Také ještě nebylo známo, zda nějaké peníze vůbec přijdou. Žádosti na celkem na 5 staveb poškozených povodní byly podány a čekalo se. Byly to: hasičská zbrojnice, Zátíší, podium, autobusová čekárna a velká náves. Počátkem letošního roku byl otevřen „Fond solidarity Evropské unie“ a naše obec shodou okolností byla na tento historicky nezapomenutelný okamžik připravena. Měli jsme vybranou firmu a navíc se dokončoval projekt na právě tyto stavby. Projekt byl objednan ještě před povodní. Nevím kolika obcím se podařilo sáhnout si na tak velké peníze, myslím že jich mnoho nebylo. Je mi jich lito, vím, o které jde. Zvolili jste si dobré zastupitele, kteří v předstihu zvedli svoji ruku před povodní a objednali projekt a zastupitele, kteří se nebojí.....hlasovat ANO. Celková částka blížící se 13 mil. by v normálním volení období obce byla prostavěna za cca 3-4 volební období. Ne vše bylo však tak hladké a jednoduché jak v těchto několika řádcích je napsáno...Třeba s projektem byly velké potíže. Projektant podcenil rozsah a náročnost projekčních prací a nesplnil

termín cca o rok. To způsobilo nemalé potíže při zahájení stavby a ocenění subdodávek na jednotlivé stavby. Dále peníze které jsme dostali, byly tzv. rychlé peníze, které bylo nutno vyčerpat do konce října. Museli jsme zejména v rozpočtech hledat náhradní a konkurenční ocenění u specialistů rozpočtářů, abychom věděli zda nekupujeme draho. Výběrové řízení nebylo možné.

Hasičská zbrojnice dosloužila a nahradila ji budova s novým názvem, „Stanice civilní obrany.“ To proto, jednak nemáme dobrovolné hasiče a za druhé garáž v budově nesplňuje rozměry pro parkování hasičských vozidel. Jako takovou budovu bychom pod názvem „hasičská zbrojnice“ nezkovalovali. Budova bude dále sloužit při obraně a ochraně obce, jako základna pomoci pro občany. V přízemí, bude stále garáž na automobily, ve vedlejší místnosti se nachází sklad na el. čerpadla, elektrocentrálu a dvě laminátové pramice. Všechny tyto věci už máme koupené a slouží našim obyvatelům. Chybí jen každé z nich přidělit své trvalé místo. (To bude brzy po kolaudaci.) Místnost přilehlá bude sloužit jako komora. Hlavně ji využijeme při slavnostech v Zátíši pro občerstvení. Zadní přístavba slouží jako nové soc. zařízení, které nám velmi kdysi chybělo. Jsou zde dva záchody. Po schodech nahoru se dostanete do místnosti, kde je možno nouzově ubytovat na zemi třeba záchranáře a dobrovolníky. Na poslední chvíli byla přistavěna sprcha a koutek s vaříčem. Velkou místnost bychom rádi vybavili pro malé slavnosti v obci pod střechou. Vytápění budovy je možné krátkodobě v roce elektřinou.

Nové podium-staré se zhroutilo po pádu stromu a zbytek vzala voda. Nahradilo jej nové podium na nových základech a betonové armované desce. Obvodové zdivo připomíná pevnost, je z kamene, odolávající jakékoliv povodni. Nástavba podia je dřevěná s plechovou střechou z titanzinku. Na podium se dostanete po dvou bočních schodištích. Pod podiem je prostor pro uskladnění například lavic.

Taneční parket byl taktéž odbagrován a nahradil jej parket z přesného bezprašného betonu. Po obvodu jsou nová svítidla. Při zkoušce prvního ozvučení má skelet dobrou akustiku.

Autobusová čekárna: Je postavena s cihel a dřevěné konstrukce střechy. Ve věži se nacházejí hodiny s bicím zařízením. Čas úderu se dále libovolně měnit. Tatím je nastaven čas bití na poledne, 12x a v 18.00 6x. Uvnitř bude lavice s opěradle. Poblíže čekárny se nachází informační tabule a nový odpadkový koš. Kolem čekárny, v soustředných kruzích je položen čedič, který podtrhuje význam dominantního postavení čekárny na návsi. Budova je chráněna proti úderu blesku. Boky stavby jsou částečně otevřené, aby bylo vidět, zda autobus už jede.

S umístěním stavby jako takové byly problémy, protože tam kde měla stát podle projektu se nachází kanalizace, hned vedle vodovod. Nakonec konečná poloha stavby byla provedena cca 1m od kanalizace, ale základy celé stavby jsou vyztuženy armaturou na monolitickou nosnou desku, aby v případě opravy nebo výměny kanalizace se stavba nepoškodila.

Křižovatka –Velká Náves: Umístěním čekárny se změnila úplně dopravní situace na návsi. Stávající vrba musela být porážena. (je nám ji líto). Celá křižovatka byla navržena dopravním inženýrem tak, aby zde nové jízdní pruhy brzdily rychle jedoucí vozidla. Podmínkou při zadání projektu bylo i umístění autobusového stání a bezpečné chodníky pro chodce. Všechny přechody splňují podmínky EU, jsou zde slepecké vodící čáry a slepecká dlažba. Pro vozíčkáře jsou všude bezbariérové nájezdy na chodníky. Přibýlo výrazně i zeleně v centru obce. Snad je zde až moc dopravních značek, ale prý je to tak správně. Záměr snížit rychlost v obci se ukázal být dobrý, protože dnes přes náves lze projet jen sníženou rychlostí. Navíc je umístěn zpomalovací retardér ve formě dlážděného přechodu pro chodce před č.p. 106 v Račické ulici. V souvislosti s křižovatkou na návsi se podařilo

vybudovat spojovací chodník od Machulků k panu Chloupkovi a s tím spojené nejnútnejší opravy přilehlých ploch. Nájezd do ulice Pod Kanálem, stará studna, oprava zábradlí, omítek čela mostu a několik hříček s čedičovými kameny v chodnících. Všude jsme měli značné problémy s odvodem vody.

Osvětlení: Musíme nyní i přiznat, že se občas i něco nepovede. Vybrali jsme si krásná svítidla od výrobce THORN, které patří k nejlepším a nejkvalitnějším. V současné době máme velké problémy se sloupy které jsou nevhodné a musí se vyměnit. Věřím, že už brzo budeme svítit...

...tolik staveb najednou a tolik změn najednou... Většina reakcí občanů je kladná, ale právo na názor má každý a tak někdo mohl mít i jiný nápad. Setkal jsem se i s částečnou kritikou, ne ale na celek, ale na určité detaily. Téměř všechny vaše nápady a zlepšení byly realizovány, i když nás mnohdy stály hodně peněz mimo rozpočet. Zde schůdky, zde nový vjezd, zídka níže, chodník širší, tady skládám uhlí, pozor na kytky a podobně.

Kritice jsem neušel ani doma od syna Pavla, který mi ale na závěr řekl „: víš co na tom všem je to nejlepší? To, že je vůle, něco tak radikálně a v tak velkém rozsahu změnit a že to vůbec jde..změnit, že to po prostě někdo nezakáže... a těch řešení jak to provézt...je řada.“

-mk-

Kdo na slavnost otevření nového Zátíší nepřijel

(běda králi, který se odcizí svému lidu)

Na zastupitelstvu jsme se dohodli, že pozveme všechny, kdo nám pomohl obnovit naši obec. Jedním z předních byl i hejtman našeho ústeckého kraje, pan Ing. Jiří Šulc. V minulosti jsme jej zvali 2x, ale bez odezvy. Tentokrát se ozvala sekretářka pana hejtmana. Zajímaly ji podrobnosti z programu, zda jsme pozvali zejména televizi a tisk. Odpověděl jsem že ne. Ptá se, proč ne? Obávám, že ne všem se podařilo tolik postavit jako nám a bylo by

jim to líto a media jsou schopna nejen pomoci, ale i ublížit. Tak .. že se za chvíli ozve, jak se pan hejtman rozhodl. Asi za hodinu se ona slečna ozvala s tím, že pan hejtman nepřijede. Bylo mi to líto, trochu jsem s tím už počítal. Povídám:“ my jsme ale panu hejtmanovi dali svůj hlas, proč nemá na nás čas?“ Bez odezvy. Ještě jsem prosil vyřídít panu hejtmanovi úryvek z rozhovoru šaška s českým králem Václavem IV. z filmu, myslím:“Jan Žižka.“ Běda králi, který se odcizí svému lidu.“

V tom týdnu jsem pak četl v novinách článek pana hejtmana o prostituci na Ústecku a na televizní obrazovce jste jej určitě viděli také hovořit na stejné téma. ... inu jsou i důležitější povinnosti..

Nás to zas tak moc nemrzí né? Počkáme si na toho příštího.

-mk-

Občané bránili svou ves vlastními těly...

(zápas našich občanů s kamionem na návsi)

2.prosince kolem 19.00 zažila naše návěs chvíle napětí. Nezodpovědný řidič kamionu se chtěl na naši nové návsi otočit i s přívěsem. Když už přední kola těžkého kamionu válcovala nové chodníky před naší kapličkou a zadní, kreslily tlusté čáry do nového asfaltu, naši občané pohotově zablokovali svými osobními vozy drzý kamion v té nejnepřirozenější poloze. Strhl se hluk a troubení klaksonů. Ze všech domů začali vybíhat lidé. Slyšel jsem jen: „ zastav! a vylez ven, koukej co děláš, my se tady snažíme něco vybudovat a ty nám to budeš ničit..ty ...ty ...“ několik silných rukou otevřelo dveře kabiny a už se sápany na řidiče. Nevím jak by to dopadlo, kdyby včas nedorazila přivolaná hlídka Policie ČR, která drzého řidiče potrestala. Myslím, že dostal 1000 Kč pokuty. Po celém dramatu zůstalo par olejových skvrn na dlažbě a utržený rukáv od košile...

Tento incident se odehrál po výzvě našeho obecního úřadu k ochraně křižovatky a chodníků před otáčejícími se

kamiony. Na policii posílám první seznam SPZ, které nám naši občané nahlásili. Díky vám všem za to. Děkuji i naší policii za pohotovost a ochranu. Provinilý řidič (z Šumperka) asi na svou „veletoč“ po našich chodnicích jen tak nezapomene. Také žádáme přilehlé velké podniky Glazura a Vitana, kam kamiony směřují, o pomoc při vyřešení problému.

-mk-

Příspěvek Ing. Miroslava Nováka

(který byl starostou obce v letech 1992-4)

Před 14 lety v době plné očekávání jsme se sešli v sále hospody, kde jsme se rozhodli, že řízení naší obce vezmeme do svých rukou, že se tedy osamostatníme od Roudnice, pod kterou jsme tehdy patřili.

Téměř jednoznačně byli všichni pro samostatnou obec a snad jen já jsem tehdy vyjádřil obavy z tohoto rozchodu. Báł jsem se, že nebudeme umět spravovat svou obec, že čím větší tlučhuba, tím větší tu bude mít slovo. Ironií osudu jsem se později stal také starostou.

Krok po kroku budujeme tuto naši obec a je zřejmé, že nejen že u nás neplatí: „čím větší tlučhuba tím větší slovo“, ale naopak se mi zdá, že v mnohých velkých městech i nejvyšších úřadech této země platí to o tom tluchubství.

Ale zpátky k nám. My všichni jsme svědky toho, jak se naše vesnice vylepšuje. Nelze pochybovat o tom, že ti kteří Dobříň řídí chtějí jí především sloužit, že chtějí „být“ a ne „mít.“ Být užiteční, tvořiví a jistě i uznáni. Toto je mé, uznání a věřím že my velká většina vás dává zapravdu.

Samozřejmě že jsou tu i ti, kterým se změny nelíbí. I to k životu patří a je jen třeba, abychom dokázali své názory diskutovat tak, aby vznikala ještě lepší řešení. To je demokracie.

Je třeba, aby my, všichni občané, se zapojili třeba i jen malým dílem do dění v obci, aby náš domov nezačínal až za plotem naší zahrádky. Jsme tady doma a svůj domov má každý rád. Subjektivně jej považuje za nejkrásnější místo na světě. Snažme se, aby tomu tak bylo i objektivně

a to nejen díky vydlážděným ulicím ale i vztahům mezi lidmi.

Ať je v Dobříni dobře.

„Jeden druhému pomáhal „

(Vzpomínka na první vánoční koncert pod širým nebem, který se konal 23.12.2002)

Sen o uspořádání koncertu v naší obci, mne trápil již řadu let....dlouho nebyly podmínky až v loňském roce se to podařilo. Vzpomeňte, jaké jsme měli problémy, naučit se s dětmi písničky na otevření“Hřiště na pile“. Pokud není někdo, kdo umí dobře zpívat a schopný, také druhého něco naučit, tak to nejde.

Zvolili jsme zdánlivě nevhodný den – večer před 24.12. To už nikde jinde nemají čas a je to prý nevhodné...., ale jak jsme zjistili, u nás tento termín je docela vhodný a vyhovuje. Je to takový ten ticha, klidu, pokory a vzájemné úcty.

Ještě dva dny předem, vydatně přšelo a pan Zajíc kroutil hlavou, co to udělá s ozvučovací technikou.

23.12 však bylo krásně umrzlo na stříbřitém sněhu, jak jsme předem s velkou vírou oznamovali na letáčku.

Koncert se konal na závěr ukončení usilovné půlroční práce našich občanů o obnovu domácností poničených povodní. Každý si přál, aby na vánoce byl opět ve svém –DOMA. Myslím, že se to všem podařilo.

Koncert se konal na provizorním podiu – chodník v Horově ulici. Z obou stran reproduktory pana Zajíce a světla pana Gabriela a podium bylo hotové. Malé, skrovné, ale naše. U mikrofonu se vystřídali někteří naši občané, kteří se slzami v očích vzpomínali na uplynulý rok. Ujistili jsem se v tom, že když si budeme jeden druhému pomáhat, nemusíme se budoucnosti bát.

Když bude pomáhat jeden člověk-vyjádřili jsme to symbolicky zapálením jedné prskavky-to je málo. Pokud nás bude více-třeba jedno celé zastupitelstvo – je to devět symbolických prskavek-je to lepší, ale stále málo. Když ale budeme každý

z nás, jeden druhému pomáhat-potom celá náves teprve zažila to pravé světlo pomoci pro život.

Poprvé mezi nás zavítali Lenka a Marek Vávrovi, kteří rádi a ochotně rozdávají radost zpěvem. Díky jim za krásné písničky. Marek je ředitelem hudební školy v Praze a Lenka studuje teologickou Husovu fakultu v Praze a bude farářkou Československé církve husitské v Roudnici n.L:

Každý si odnesl domu malý keramický zvoneček na kterém byla cedulka s nápisem, který vyjadřoval chování našich občanů při povodni.:“Jeden druhému pomáhal“.

-mk-

Pracovní příležitosti na obecním úřadu v roce 2003

(...aby seznam nezaměstnaných nebyl tak dlouhý)

(Jak jsem to viděl v lednu roku 2003.)
Dívám se na seznam nezaměstnaných, co s tím, jsou tam naši občané, kteří dle mého názoru na něj nepatří. Snad by se dalo něco dělat. Největší možnosti se jevily, zaměstnat naše občany, přes pracovní úřad. Každý rok jsme dostali jedno místo, které jsme využili. Co kdybychom požádali o více pracovních míst! Je to sice náročné na organizaci práce, ale obec i lidé to potřebují. Díky velkému pochopení paní z úřadu práce, jsme postupně získali čtyři místa. Tři místa pro práci na údržbě obce a jednu pečovatelskou službu pro starší občany. Jistě víte, o koho jde a kdo v obci pracuje. Je to Martin Čulík, Karel Petrželka a Petr Poštolka. Mistrem, který řídí údržbu a úklid v obci, jsem pověřil pana Poštolku staršího. Myslím, že tato skupinka pracovala celý rok dobře. Nedovedu si představit, kolik bychom museli zaplatit za terénní úpravy a osetí ploch trávou, které tyto pánové v létě stihli. Však také vzpomínají kolik kubíků hlíny museli prosít a jak bolela záda...

Druhá věc, kterou jsem chtěl posílit, byly pečovatelská služba pro naše starší

občany. Z počátku byl zájem velký, všichni si přáli zavedení této služby, ale nakonec se zájem vytrácel do ztracena. Je to škoda. Nelze, ale nic nutit. Paní Dana Jirkovcová je původním zaměstnáním účetní a tak se nám podařilo sehnat pro ni práci na půl úvazku v sousední obci Záluží a druhou část úvazku měla být pečovatelská služba. Takže úspěch tak napůl. Jeden občan sehnanou práci odmítl a jedné absolventce se přes veškerou snahu, se práci sehnat tehdy nepodařilo. Musím uznat, že to není jednoduché shánět práci, pokud neumíte něco vyjíměčného a nemáte praxi v oboru.

-mk-

V plotu zůstaly díry.....

(...příběh nejen pro děti)

Žil jednou jeden malý chlapec, který měl velmi špatnou povahu. Otec mu dal do kapsy hřebíky a řekl mu, ať vždy, když se rozzlobí, zatluče hřebík do plotu vzadu za domem.

První den chlapec zatloukl do plotu 37 hřebíků. Za několik týdnů se naučil kontrolovat svůj hněv. Zjistil, že je jednodušší ovládat zlost, než zatloukat hřebíky. Nakonec přišel den, kdy se chlapec ani jednou nerozhněval. Řekl to otci a ten mu navrhl, aby vždy jeden hřebík vytáhl, když se celý den ani jednou nerozhněvá.

Dny mýjely a chlapec po čase mohl říci otci; že v plotě nezůstal ani jeden hřebík. Tehdy vzal otec chlapce za ruku a zavedl ho k plotu.

Tam mu řekl:

"Udělal jsi dobře, chlapče, ale podívej se na ty díry v plotě. Ten plot už nikdy nebude takový, jaký byl. Když řekneš něco ve zlosti, tak to zanechá právě takové jizvy, jako když zabodneš do člověka nůž a vytáhneš ho, nezáleží na tom, kolikrát řekneš lituji, rána stále zůstává. Rána způsobená slovem bolí stejně jako fyzický úder. Přátele jsou vlastně velmi vzácné drahokamy. Rozveselí tě, když máš starosti, pochválí tě a vždy jsou ochotni ti otevřít srdce."

Jsi můj přítel a já si toho velmi vážím,
Odpusť mi, jestli jsem v tobě někdy
zanechal díru.

(převzato z internetu)

Perličky z mateřské školky

(střípky ,příběhy a perličky o dětech)

*Když narodí se maličký,
dar vidění má pod víčky
To je začátek krásné básničky.*

Všichni víme, že vychovávat děti není jednoduché, ale může to být zábavné. Děti se učí nejprve napodobováním. Posléze zápolí se čtením a psaním. A do cesty jim vstupují další a další překážky, které musí zdolat a zvládnout.

Já, jakožto učitelka mateřské školy, vím co říkám. To co vy máte doma v jednom, dvojím, či trojím provedení, to já mám v počtu až dvaceti osmi neposedných, zvědavých dětiček ve třídě.

Otázka : Co je na dětech nejkrásnější?-
Jejich rozzářená očka a veselý smích.

*V čase předvánočního shonu bych Vám
chtěla nabídnout několik veselých střípků
ze své praxe. Paní učitelka se ptá dětí :*

" Děti, co našli Jeníček a Mařenka v lese?"

....."Perníkovou babičku. "

" Davidku, proč nejíš ten banán?"

..... "Nechci vypadat jako opička. "

" Kačenko jak se jmenuje tatínek
hříbátka?"

....." Hříbek" .

Mini příběh :

Ráno přivedl do školky Davidka starší
bráška . Nic zvláštního se nedělo do té
doby , než jsme vešli před vycházkou do
šatny . Davídek se oblékl , ale vzhledem k
tomu , že byl konec října , něco tu nehrálo .

" Kde máš tepláčky , Davidku ?" Ptám se .

" Mě se ztratily ." Prohledali

jsme celou šatnu a nic nenašli . Davídek
tvrdil , že jeho tepláčky byly modré se
žlutými pruhy. Po dvaceti minutách jsme
Davídkovi půjčili tepláčky , tzv. erární.
Odešel v nich v nich odpoledne s tatínkem
, který nic nechápal , domů . Druhý den
ráno jsme se dozvěděli od maminky , že se

kluci vypravovali sami a na tepláčky
jednoduše zapomněli .

PS. Ještě, že to mají do školky jenom
kousek !

*Každý rok si dáváme novoroční předsevzetí
. Ano, proč ne? Dejme si je i letos .*

Snažme se pozorovat naše děti .

Je to velká legrace , děti používají gesta
nás rodičů -- velmi poučné.

Snažme se naslouchat našim dětem .

I děti maj í svá přání a problémy a potřebuj
í si s námi popovídat . A neříkejme prosím
: " Nech toho,teď nemám čas !"

Nechme děti , aby nás potěšily a pohladily
, když nás něco bolí a trápí .

To , co do dětí vkládáme a jak je
ovlivňujeme se všechno s odstupem času
ukáže . Pak teprve poznáme , zda jsme
konali správně , či nikoli.

Blanka Barčíková

Jak jsme si letos zařídili

*(...o tom, co všechno jsme s dětmi tento rok
zažili..)*

Úvodem bych chtěla poděkovat všem
těm, kteří se podíleli na organizaci
sportovních akcí a dětského dne
pořádaných OÚ v Dobříni.

V letošním roce jsme stihli :

- zahájení sportovním soutěžním
odpolednem na hřišti „Na Pile“. Děti
soutěžily plny elánu po zimním
období.
- dětský pohádkový les. Udělali jsme
změnu, aby si naše děti užily ten jejich
den a také nám v lese nebylo takové
horko.
- běh a stanování o prázdninách + pěna
z hasičského auta bylo něco zvláštního.
I dospělákům se to líbilo a osvěžení
v horkém dnu bylo bezva. Při stanování
bylo 13 stanů, děti chtěly i noční stezku
odvahy – jsou opravdu statečné.
- střílení ze vzduchovky. Moc dětí se
nesešlo, ale ty které přišly, zase měly
možnost pořádně si vše vyzkoušet, co
si jinak mohou vyzkoušet jen ve
střelnici na pouti.

- tajný výlet vlakem. U toho se pozastavím. Udivilo mne, že přišly 3 děti a 6 dospělých. Nejdříve jsme uvažovali, že výlet vzdáme, ale bylo hezké počasí, tak proč ho nevyužít. Projeli jsme se vlakem do Úštěka, vyšlápli na zříceninu hradu Helfenburg, opekli si tam buřtíky a prohlédli okolí. Celý tento výlet byl nápadem Tomáše Stoliny, který má takových nápadů na společné akce mnoho. Doufám, že příští rok se účast zvýší nebo bych si musela myslet, že naše děti zlenivěly.

Nestihli jsme uspořádat maškarní ples pro děti a pro dospělé červnovou zábavu. Důvodem byla oprava Zátíší po povodni. V příštím roce si vše vynahradíme. V únoru bychom chtěli uskutečnit výlet do bazénu na tobogány. Tak se snažte, ať jste zdraví!

V letošním roce ještě uvítáme nové občanky Dobříně a 23.prosince bude vánoční koncert u vyzdobeného stromečku v Zátíší.

Závěrem bych chtěla vyzvat všechny občany, kteří budou mít nějaký nápad, co pro naše děti i dospělé udělat, ať přijdou za mnou.

Kulturní komise, Laďka Mihulková

Paní Anna Horová

(Vzpomínka na paní Annu Horovou.

*Rozená Sailerová, švagrová Josefa Hory-
maminka)*

Anička se narodila 26.května 1908 v Kněžovicích u Plzně. Její otec, Vladimír Sailer byl Čech, matka Marie, rozená Pellerová byla Němka z hospody. V pohraničí, kde žili se mluvilo německy. Do svých 5 let mluvila pouze německy a pila pivo s dětmi za hospodou. Pak se ale Sailerovi přestěhovali na Býšov, zbytkový statek, který otec Vladimíra koupil od Schwarzenbergů. Tam se rodině narodila druhá dcera Jarmila. Španělská chřipka

těsně po válce postihla celou rodinu, maminka Aničky zamřela a tak se obě sestry staly polovičnými sirotky. Na statku vládla babička Sailerová, jejíž rod pocházel z Roudnice. Anička musela od mládí pomáhat na statku. Krásně zpívala, ale musela studovat hospodyňskou školu v Chrudimi, i když chtěla studovat zpěv a klavír. V roce 1930 ji k sobě pozvala teta Jarmila do Roudnice na Řípskou pouť. Podle jejího vyprávění na ni mrkl Svatý Jiří v kapliče na Řípu a o rok později z toho byla svatba. Jejím mužem se stal Jiří Hora, bratr českého básníka Josefa Hory. Manželé Horovi žili v Praze, protože Jiří byl zaměstnán v úctárně ministerstva zemědělství. Měli dvě děti, Dagmar a Jiřího, kterým umožnili studium na vysoké škole. Když komunisté vyhodili Jiřího z práce, Anička šla pracovat do mateřské školy s celodenní péčí jako pěstounka. Všichni ji tam měli rádi a stýkali se s ní ještě dlouho potom, co odešla do penze.

Když matka a teta Josefa Hory koupily rodný básníkův dům v Dobříně, Anička obstarávala všechny potřebné práce na zahradě i v domě. Byla velice pracovitá, zbožná a milá. Nikdy nikoho nerozzlobila, nepodvedla a jakékoliv bezpráví ji trápilo. Nesnášela totalitní režimy, ale do politiky se nevměšovala. Básně Josefa Hory ji dojímaly a vzorně se starala o pamětní světničku Josefa Hory.

Dožila se vysokého věku, téměř 95 let. Zemřela doma v klidu, ráno dne 1.března 2003.

Poznámka :

Tvrz Býšov je nyní v majetku ČEZ a leží 3 km od elektrárenských věží Temelína. V okolních rybnících má být svod dešťové vody z elektrárny.

Ing. Dagmar Tomanová

Děkuji všem novým dopisovatelům, že se s námi rozdělili o své názory a myšlenky a těším se na další spolupráci. —mk-
--